Temps Ordinari -Vint-i-novè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 12/10/2026 - 00:00

Is 45,1.4-6
1Te 1,1-5b
Mt 22,15-21

DONEU AL CÈSAR...!

NO CREMEU MAI ENCENS A L'EMPERADOR...!

> "*En els temps actuals de debat sobre laïcitat i laïcisme, les reflexions del Papa en la seva recent visita a França aporten nova llum. Els cristians saben que han d'expressar amb força i humilitat el seu punt de vista (la defensa dels drets humans, en una ètica de màxims, car "la glòria de Déu és que l'home visqui en plenitud"), però que no el poden imposar a una societat que en un percentatge important no és cristiana, i on el legislador ha d'actuar sovint des d'ètica de mínims, obligat com està, a legislar per a tot el poble".*

1. Fa molt pocs dies a Jerusalem hi hagueren dues entrades "triomfals" per assistir a la Pasqua jueva.

a) El Cèsar. Per l'Oest, el poder imperial, vingut de Cesarea del Mar (a 90 Km), envoltat d'una columna de cavalleria i soldats imperials. Panòplia espectacular de poder: genets a cavall, soldats a peu, armadures de cuir, banderes, àguiles imperials, llampegueig del sol sobre el metall i l'or. Els ciutadans de Jerusalem en són espectadors silenciosos, atemorits, amb força ressentiment. L'Imperi vol controlar la ciutat quan hom commemora l'alliberament de l'Imperi Egipci els dies de Moisès.

Tot plegat volia deixar clara la "Teologia Imperial": l'emperador no és només el que governava, és fill de Déu, Senyor i Salvador.

b) Una entrada triomfal al revés: un Rei muntat en una ase. Entra per l'Est envoltat d'una altra desfilada, ara de pagesos. Entren a Jerusalem amb rams d'oliveres de la pau. Venen de Galilea (170 km.). Van proclamant el Regne de Déu. Multitud d'entusiastes i simpatitzants, estenen les robes i sembren el camí de fulles i brancatge. "*Beneït el qui ve en nom del Senyor, Beneït el Regne del nostre pare David".* Un "rei humil, muntat en un ase". Una alternativa a la processó de Pilat: l'humil Regne de Déu.

Han passat pocs dies d'aquests dos impactes tan diferents, que haguessin pogut ser titular de la gran premsa i de grans reportatges fotogràfics ben diferents. L'un i l'altre són provocatius i profecia de dos regnes ben diferents, el del Cèsar i el de Déu.

2. Ara som a l'esplanada del Temple. Les autoritats eclesiàstiques de Jerusalem han rebut malament al Senyor, i han quedat escandalitzades pels fets del Temple, quan en treu els venedors. Li estan posant paranys per desprestigiar-lo i fer-lo caure: Ara són uns homes que, adulant-lo i fingint-se gent bona, li exposen un problema de consciència: si es pot pagar el tribut al Cèsar.

Tot un parany: el linxarà el poble o Pilat. Els romans hauran d'agafar Jesús per subversió. O si, contràriament, diu que és lícit de pagar el tribut, atraurà el furor del poble que ha lluitat i mort tants cops a causa de no voler pagar els censos a Roma. Només Déu és el Senyor i el cens és l'acceptació humiliant d'un altre Senyor. No es pot cedir la sobirania.

Una pensada trampa que desfermarà les passions polítiques que els dies de Pasqua sempre s'encenen i que els romans vigilen de prop. Aconseguiran que Jesús s'hi trobi barrejat.

No deixa de ser cinisme que les autoritats que proposen la pregunta son polítics realistes que paguen els impostos sense escrúpol.

3. Caldria entrar en el cor de Jesús i copsar les seves reaccions. Ell que té sempre la mirada posada en el Pare i el Regne, no cau al parany. Els remet a ells mateixos. (I hom imagina un somriure sorneguer entre el poble: la moneda idolàtrica la tenen i utilitzen ells!. Els que pretenien acusar-lo, si fossin conseqüents, haurien de tornar al Cèsar tots les monedes que porten la imatge idolàtrica.

La moneda porta en l'anvers la imatge de Tiberi, adornat amb la garlanda de llorer que indica la dignitat divina, amb la inscripció "Tiberi Cèsar August, fill del diví August". I en el revers: "Pontífex màxim", i amb la mare de l'emperador asseguda en un tron de déus. Dues blasfèmies!

En el món antic qui porta la moneda reconeix la sobirania. Si porten la moneda del Cèsar, reconeixen de fet el sistema romà.

Els contesta que la tornin al Cèsar. No entra en la qüestió de pagar els censos. Va més enllà: torneu a l'imperialisme els seus ídols, les seves blasfèmies, per una banda. Per l'altra, doneu a Déu el reconeixement "absolut" que li correspon. Torneu a Déu el seu Poble; que no segrestin al Poble, sinó que el tornin a Déu. Queda desautoritzada qualsevol pretensió de domini absolut: el domini absolut només pertany a Déu. Al Cèsar no se li crema cap mena d'encens...!

Aquests són els sentiments del cor del Senyor.

4. El lector dels dies de l'evangeli sap que hi ha règims polítics provisoris, difícils...; ell mateix els pateix, subjugat per l'Imperi, en pròpia carn.

Jesús convida a una actitud crítica: el cristià concedirà al Cèsar el que convingui..., però prou, i res més...! Reivindicarà que ningú no és absolut, que ningú no és déu, sinó Déu, "donarà a Déu el que és de Déu". No cremarà mai encens a l'Emperador. Els primers segles del cristianisme són l'exemple més clar de la incompatibilitat de l'evangeli amb tantes divinitzacions de l'Estat o amb tanta idolatria a les seves autoritats.

El problema dels cristians enmig de la cultura imperialista romana és si cal estar sota la teocràcia de l'Emperador, o de la de Déu; no si hi ha dos àmbits, el de l'emperador, el de Déu.

ETIQUETES
MÍNIMS PODER TRIBUTS